

ת"פ 24893/11/15 - מדינת ישראל באמצעות פמ"מ נגד חמזי אל טורי - בעצמו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 24893-11-15 מדינת ישראל נ' אל טורי

בפני כבוד השופטת דנה מרשק מרום

בעניין: מדינת ישראל באמצעות פמ"מ

ע"י עו"ד ויזן

המאשימה

נגד

חמזי אל טורי - בעצמו

ע"י עוה"ד יוסף מסארווה ועבד סמארה

הנאשם

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, בביצוע עבירות של **הפקרה לאחר פגיעה בתאונה בה נגרמה לאדם חבלה חמורה** לפי סעיף 64 א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 [להלן: "**פקודת התעבורה**"] ו**נהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש** לפי סעיפים 38(3) ו-62 (2) לפקודת התעבורה.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 02/11/15 בסמוך לשעה 19:30 נהג הנאשם ברכב במחלף פארק אפק בכביש 5, כשסמוך לאחר העליה למחלף מצוי צומת מרומזר ובו מעבר חצייה להולכי רגל. כשהגיע הנאשם לצומת, הוא לא ציית למופע אור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו, עקף 3 כלי רכב שעמדו ברמזור ופגע בעוצמה עם החזית הקדמית של הרכב בהולך הרגל י ע, יליד אוקטובר 1983, שחצה אותה עת את מעבר החצייה. כתוצאה מהתאונה הועף י על הכביש ונגרמו לו חבלה עם דימומים חמורים בראשו, שבר בזיז רוחבי של עמוד השדרה, חבלות בפנים ובידיים ואספירציות בריאות. י אושפז בבית החולים, הורדם והונשם, ונכון ליום הגשת כתב האישום (11/11/15) היה עדיין מאושפז. חרף העובדה שהנאשם ידע כי נפגע אדם ונותר שרוע על הכביש, המשיך הוא בנסיעה רצופה מיד לאחר התאונה, לא עצר את רכבו במקום כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולא הגיש עזרה. הנאשם נמלט עם הרכב הניזוק ממקום התאונה למטע זיתים סמוך לכפר זמר והסתתר עם הרכב במטע למשך כ-40 שעות. לאחר שהמטרה זיהתה את הרכב הניזוק באמצעות מצלמות אבטחה בכפר קאסם, ותשאלה את בני משפחתו של הנאשם - לרבות את אחיו ואביו - רק ביום 04/11/15 הסגיר עצמו הנאשם למשטרה.

תסקיר שירות המבחן

עמוד 1

3.

במסגרת ההסדר נשלח הנאשם לקבלת תסקיר בעניינו. מהתסקיר שהוגש ביום 06/11/16 למדתי אודות נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. הנאשם הוא אדם צעיר, בן 22, אשר נישא במהלך חודש אוקטובר 2016, מתגורר בכפר קאסם ועובד במפעל לייצור לחם ביחד עם אביו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות מלאה ומאז שמר על רצף תעסוקתי. הנאשם תיאר את בני משפחתו כאנשים מתפקדים המנהלים כולם אורח חיים נורמטיבי ללא מעורבות בפלילים, וכי התנהגותו המתוארת בכתב האישום היא חריגה לאורח חייו ולאורח חיי בני משפחתו.

שירות המבחן התייחס לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי. עם זאת, הוא הוסמך לנהיגה לפני כ-3 שנים ובין השנים 2012 עד 2015 הורשע בגין ביצוע 5 עבירות תעבורה - נתון המלמד על התנהלות לא זהירה במישור זה. חרף האמור, שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מאופיין בדפוסי נהיגה בעייתיים מושרשים.

בהתייחסותו לעבירות, לקח הנאשם אחריות מלאה על ביצועו, ביטא חרטה עמוקה ומודעות לחומרת התנהגותו ולפסול הערכי שבה. בפני שירות המבחן תיאר כי במהלך נסיעתו, הרמזור התחלף מצהוב לאדום ומבלי לשים לב פגע בהולך רגל אשר התנגש בזכוכית הרכב. לדבריו, האט ועצר אולם הוא נתקף חרדה, בהלה ובלבול ועזב את מקום האירוע. עוד הדגיש תחושות חרדה ופחד מפני תגובות האנשים ברחוב, חשש שיותקף, ואף חשש מתגובת בני משפחתו. כן הזכיר, כי בהיותו בן 14 עבר תאונת דרכים בה נדרס, הפוגע נמלט ומאז הוא סובל מכאבים בגב. המשיך ותיאר כי משך יום שלם התבודד במטע זיתים תוך ניתוק קשר עם בני משפחתו וחווה לילה של ייסורים וקושי להתעמת עם משמעות פגיעתו באדם אחר. מיד כשנוצר קשר בינו לבין אביו, האב חיזק אותו להסגיר עצמו למשטרה וכך היה. הוא הדגיש בפני שירות המבחן כי חייו התהפכו מאז ביצוע העבירות מחיים רגועים, שקטים ויציבים לחרדות, דאגות, העדר חופש וייסורים. מאז האירוע סובל הוא מקשיי שינה, תנודות במצב רוח, מחשבות חוזרות אודות האירוע והנפגע ותחושת חרדה מתמשכת.

שירות המבחן התרשם עוד כי מעצרו מאחורי סורג ובריח במשך חודש ימים, לראשונה בחייו, איפשר לו התארגנות ראשונית ובחינה מעמיקה להתנהלותו הבעייתית. במסגרת פיקוח מעצרים, הנאשם השתתף בקבוצת נהגים פוצעים למשך חודשיים ושיתף פעולה באופן מלא, עלתה היכולת שלו להתייחס באופן אמפתי לנפגע התאונה ונראה כי הוא חווה בושה, צער ומכיר בפגם המוסרי המיוחס להתנהלותו.

לאחר בחינת גורמי הסיכון והסיכוי, מעריך שירות המבחן כי בכפוף לעיבוד הטראומה במסגרת טיפולית מובנת, בדגש על תפקודו החיובי עד כה, לצד ענישה שתשמר התנהלותו החיובית היציבה, יגדלו סיכויי לשיקום.

על רקע מצבו הרגשי המורכב של הנאשם - במיוחד סביב ההליך המשפטי והחשש משהייה במאסר עם אוכלוסייה עבריינית, סבור השירות כי מאסר בפועל יביא לנסיגה במצבו הנפשי והרגשי של הנאשם ויקטין סיכויי שיקומו בעתיד. על רקע כל האמור לעיל, ממליץ שירות המבחן, נוכח גילו הצעיר של הנאשם, נישואיו וחרירות התאונה בחייו שלא למצות עמו את הדין ולהטיל עליו ענישה של מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה ופסילה משמעותית.

ראיות לעונש

ראיות לעונש מטעם התביעה

4. הוגשה אסופת מסמכים רפואיים (ת/2) בה מצויים סיכומי אשפוז מבית-החולים "בילינסון" ואבחונים מבית-חולים לוינסטין. ממסמכים אלו עולה, בנוסף לחבלות הקשות המתוארות בכתב-האישום, כי הנפגע היה בטיפול נמרץ ולאחר 3 ימים הועבר למחלקה נירוכירורגית. ביום 17.11.15, 15 ימים לאחר התאונה, התקבל לניסיון שיקומי בבית החולים לוינסטין, ולאחר 3 חודשים הועבר להמשך שיקום במחלקת אשפוז יום.

מדו"ח אבחון נירוכירורגיה של בית החולים לוינסטין מאפריל 2016 צוין, כי הנפגע סובל מפגיעות ביכולות קוגניטיביות התואמות מצב שלאחר חבלה מוחית. כמו-כן, קיימת חרדה מפני פגיעה בתפקודו וביכולותיו והוא שוחרר ללא מסגרת תעסוקתית מוגדרת.

5. בהצהרת נפגע העבירה (ת/1) מיום 10.7.16, מתאר י, כי נותרו לו צלקות מכוערות בצד שמאל של המצח, בעינו השמאלית ובשורש כף ידו הימנית, וכן שבר בשיניים שעד היום לא הצליח לתקן. כתוצאה מפגיעת הראש, הוא סובל מכאבי ראש, חולשה כללית ועייפות וכן מכאבים ברגל ובברך. עוד מתוארים פגיעה ביכולת הקוגניטיבית וקשיי תפקוד, כשעד היום לא מצא תעסוקה. מן הפן הנפשי, סובל הוא ממצב רוח ירוד, נטייה לעצבנות וחיכוכים עם הסביבה, במיוחד עם בני משפחתו. כתוצאה מהמתחים בבית, השתלבו הם בטיפול משפחתי. י הוסיף, כי אינו מצליח להשתחרר מהתחושה הקשה שחיי נהרסו בגלל התאונה, אך הוא מנסה לגייס את כוחותיו על מנת לשרוד.

6. גיליון רישום תעבורתי (ת/3) מעלה, כי לחובתו של הנאשם 5 הרשעות בגין עבירות תעבורה שביצע בין השנים 2012 - 2015, שעניינן נהיגה ברכב שאינו תקין, נהיגה ללא חגורת בטיחות, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, אי-ציות לתמרור והתנהגות ללא זהירות בדרך.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה תיארה את נסיבות התאונה ואת מצבו של נפגע העבירה, ולשאלתי הבהירה את שהתרחש עם הנפגע מאז הגשת כתב-האישום.

ב"כ המאשימה הדגישה, כי הנאשם הוא שגרם לתאונה וכן תיארה את התנהלותו אחרי התאונה, כאשר רק בהתערבות בני משפחה הסגיר עצמו למשטרה. לגישת התביעה, מתחם העונש ההולם עומד על 24 עד 48 חודשי מאסר בפועל. באשר לגזירת הדין טענה לקולא, כי הנאשם לא ניהל הוכחות, מעולם לא

ריצה מאסר ולא הסתבך בפלילים וכן פירטה את התכנים החיוביים המופיעים בתסקיר. עם זאת, נוכח הנזק שנגרם לנפגע העבירה ומצוות הפסיקה להעניש בחומרה גם כאשר המדובר באדם נורמטיבי, עתרה למקם את עונש המאסר בפועל באמצע המתחם, להטיל פיצוי גבוה למתלונן, פסילה ממושכת, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי.

8. הסנגור ביקש להדגיש כי מהודאת הנאשם עולה כי הוא היה מודע לכך שהוא פגע בהולך רגל, אך הוא ראה שאנשים היו במקום וסייעו לנפגע העבירה. הימלטותו מהמקום הייתה מהחשש שייעשה בו לינץ' על רקע המצב הביטחוני באותה תקופה. הנאשם חשש גם מתגובת הוריו, כאשר בא-כוחו חזר והדגיש כי הנאשם גדל במשפחה תומכת המחזיקה בערכים נורמטיביים. עוד הזכיר כי הנאשם לא ניסה לשבש הליכי חקירה בזמן ההימלטות אלא נכנס לטראומה וחרדה ואין המדובר באדם בעל דפוסים עברייניים.

הדגיש הוא, כי הנאשם לקח אחריות עוד בחקירתו, הודה בבית משפט, שהה מאחורי סורג וברח במשך חודש ומאז מצוי בתנאים מגבילים. מצבו הנפשי של הנאשם מאז התאונה הוא קשה והוא חווה חרדות ותחושות אשמה.

לגישת ההגנה, המדובר במקרה חריג של הפקרה על רקע המצב הביטחוני ששרר באותה תקופה. הנאשם הוא בעל רישיון נהיגה, הרכב היה מבוטח, ולא הייתה כל סיבה להפקרה, זולת החשש כי יותקף על ידי הציבור על רקע האווירה באותה עת.

מבחינת נסיבותיו האישיות, חזר הסנגור והדגיש את מצבו הנפשי הקשה של הנאשם, את העובדה שהתחתן לאחרונה בצנעה ללא טקס, ואת השפעת האירוע על חיי כל המשפחה.

בסופו של יום עותרים באי-כוח הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות - בין באופן של חריגה מהמתחם מטעמי שיקום, בין באופן שביהמ"ש יקבע כי הרף התחתון של מתחם הענישה עומד על עבודות שירות, ולנהוג כלפיו במידת הרחמים.

9. הנאשם הביע צער וחרטה על האירוע ועל כך שפגע באדם אחר, וכן חזר ותיאר כי מאז התאונה הוא חי בטרומה ובפחד, ופורץ בבכי כל אימת שהוא נזכר בתאונה ובפגיעה בנפגע העבירה.

דין והכרעה

10. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. הנאשם, אשר גרם לתאונה וחבל באדם שהלך לתומו במעבר חציה, פגע פגיעה קשה וממשית בערך החברתי המוגן העומד ברקע עבירת ההפקרה, כפי שנקבע בהלכה הפסוקה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא 'החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו'... באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין 'לא תעמד על דם רעך' (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של 'פגע וברח', ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה..." (ראו בע"פ 1789/14 נחמיה נגד מדינת ישראל [22.10.14] (להלן: ע"פ נחמיה), פסקה כז' לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין יצוין, כי במדרג עבירות ההפקרה מצויים אנו במצב בו הנאשם גרם לתאונה, לנפגע נגרמו חבלות קשות, הנאשם נמלט מזירת התאונה, וכעבור יומיים הסגיר עצמו למשטרה.

תחילתו של האירוע, אם כן, באופן נהיגתו של הנאשם, אשר הגיע לצומת, לא ציית לאור אדום, עקף שלושה כלי רכב שעמדו ברמזור - ובשלב זה פגע בעוצמה בי, הולך הרגל, שכל חטאו היה בכך שבאותה עת חצה את הכביש במעבר חציה - מקום שאמור להיות מוגן יחסית להולכי הרגל.

במקום לעצור במקום, לבדוק את מצב נפגע העבירה ולהזעיק סיוע רפואי או לסייע לנפגע בדרך אחרת, עזב הנאשם את המקום, ולגישתי אין לזקוף לטובתו את כל תירוציו לענין הסיבות שהביאו להתנהגותו הפלילית והבלתי מוסרית (כגון הטענה שהשמיע בדבר המצב הבטחוני). הנאשם נמלט למקום מבודד שם שהה במשך כמעט יומיים, ורק לאחר פעילות רשויות האכיפה - לרבות איתור רכבו ותשאול בני משפחה, הסגיר את עצמו למשטרה.

נראה, כי אך בנס האירוע לא הסתיים בתוצאה קטלנית. עם זאת, עיון במסמכים הרפואיים ובתצהיר נפגע העבירה מעלים נזקים קשים מנשוא לי, אשר נאלץ לחוות טיפולים רפואיים במהלך תקופה ממושכת, תהליך שיקום שהוא מצוי עדיין בעיצומו, ופגיעות קוגניטיביות, פיסיות ונפשיות ארוכות טווח המשפיעות עליו, על בני משפחתו ועל יכולתו לתפקד בכל התחומים.

13. לענין מדיניות הענישה, ייאמר באופן כללי, כי על רקע תקופת המאסר הקבועה לצד עבירת ההפקרה בה הורשע הנאשם והפסול המוסרי שבה, פסיקת בית-המשפט העליון קוראת לרף ענישה מחמיר בעבירות מעין אלה:

מבלי להקל ראש בעבירות של הנהיגה בקלות ראש ובגרימת החבלה החמורה, אין ספק כי העבירה הקשה, אשר ראויה לגינוי ולהוקעה, היא עבירת ההפקרה אחרי פגיעה. במוקד עבירה זו עומד כשל מוסרי, שבמסגרתו מותיר הנהג הפוגע את הנפגע לאנחות במקום התאונה, מבלי לבדוק את מצבו ולהזעיק את גורמי הסיוע הרפואי. בעקבות תיקון 101 לפקודת התעבורה, הוחמרה הענישה בעבירות ההפקרה, תוך קביעת קטיגוריות שונות, שהחמורה שבהן (הנושאת עונש של 14 שנות מאסר), היא זו המופיעה בסעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה. לאחר התיקון

נקבעו בפסיקתו של בית משפט זה מספר מתחמי ענישה, המתייחסים לעבירת ההפקרה לפי סעיף 64(א)(ג)... (ראו ע"פ 2619/14 פלוני נגד מדינת ישראל [30.11.14] (להלן: ע"פ פלוני), פסקה 39 לפסק-דינו של כב' השופט שהם; כן ראו ע"פ נחמיה, שם, בהמשך דבריו של כב' השופט רובינשטיין).

14. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ פלוני עניינו במערער אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64(א)(ג) לפקודת התעבורה, נהיגה בקלות ראש שגרמה חבלה של ממש וגרימת חבלה חמורה. המערער נהג במונית בתל-אביב ופגע בצורה קשה בהולכת רגל שחצתה את מעבר החצייה, בה לא הבחין. בעקבות התאונה סבלה הולכת הרגל משברים בארובות העיניים ובאף ומדמם תוך מוחי, היא פונתה לבית חולים, שוחררה כעבור 3 ימים ואושפזה בשנית מספר ימים לאחר מכן בשל פרכוסים. המערער חזר לביתו, תושאל באותו ערב על-ידי קצין הבוחנים של המחוז והוחלט לעצרו מספר ימים לאחר מכן.

בית-המשפט המחוזי קבע שני מתחמי ענישה: לעבירת ההפקרה - מתחם שנע בין 18 ל- 42 חודשי מאסר בפועל; לנהיגה קלת הדעת והחבלה החמורה - מתחם שנע בין 3 ל- 9 חודשי מאסר בפועל. לבסוף, השית על המערער עונש של 21 חודשי מאסר בפועל, פסילת רשיון למשך 7 שנים ופיצויים לנפגעת העבירה.

ערעור שהגיש המערער על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה, תוך שצוין בפסק-הדין, שהעונש שהוטל אינו סוטה ממדיניות הענישה ואף נוטה לקולא.

ע"פ 3754/14 גורמזנו נגד מדינת ישראל [11.11.14]: עניינו במערער, יליד 1947, שהורשע על בסיס הודאתו בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64(א)(ג) בכך, שבעת שנהג בכביש עירוני בשדרות ירושלים בתל אביב, חצה הולך רגל את הכביש, נכנס לנתיב נסיעתו של המערער ונפגע מהרכב בעוצמה רבה. כתוצאה מהפגיעה הושלך הולך הרגל אל השמשה הקדמית של הרכב, ניפץ אותה ואחר כך הוטח אל מכסה המנוע ונפל אל מתחת לגלגלי הרכב. מיד לאחר התאונה עצר המערער את הרכב, הבחין בהולך הרגל השרוע פצוע על הכביש, ולמרות זאת נסע לאחור, עקף את הולך הרגל ונמלט מהמקום בלא להזעיק עזרה. הולך הרגל הובהל למחלקה לטיפול נמרץ עקב פגיעת ראש קשה, כשהוא מורדם ומונשם, וכיום משולב במסגרת טיפול סיעודי.

שירות המבחן המליץ על מאסר בעבודות שירות והעריך כי המערער יתקשה להתמודד עם תנאי הכלא והמפגש עם אוכלוסייה עבריינית. הוגשה חוות-דעת פסיכיאטרית מטעם ההגנה, ממנה עלה כי מאסר בפועל יגביר את הסכנה להחמרת התחלואה הנפשית ממנה סובל המערער.

בית המשפט המחוזי דחה את המלצת שירות המבחן, קבע מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 60 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער 18 חודשי מאסר ופסילת רישיון למשך 7 שנים.

בפסק-הדין מפי כב' השופטת חיות צוין, כי "**...עבירת ההפקרה אחרי פגיעה היא עבירה לעצמה והעובדה שהנהג המפקיר אינו אחראי לקרות התאונה אינה משפיעה על התגבשותה, אך עובדה זו בהחלט נושאת משקל לעניין העונש...**" (פסקה 8). בהתאם, נקבע בערעור כי המתחם שקבע בית-המשפט המחוזי הוא מחמיר לעומת מדיניות הענישה לאחר תיקון 101 במקרים דומים של הפקרה בלא שהאחריות לעצם קרות התאונה הוטלה על מבצע העבירה. על כן, כשהמערער לא היה אשם בקרות התאונה - כשברקע פציעתו הקשה של המתלונן, נקבע כי יש להעמיד את המתחם על טווח שבין 12 - 40 חודשי מאסר בפועל, ונוכח נסיבותיו הייחודיות של המערער הועמד עונשו על 14 חודשי מאסר בפועל (לעניין המשקל שיש ליתן לשאלת האשם בתאונה בשלב הענישה של מי שהורשע בהפקרה ראו גם: ע"פ 6864/14 **ענאש נגד מדינת ישראל** [8.3.15], שהוגש על-ידי התביעה).

פסק-הדין מן הימים האחרונים - ע"פ 3258/16 **וולקוב נגד מדינת ישראל** [22.1.17], עניינו במערער שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ג). המערער נהג ברכב משא סגור, תוך כדי נסיעה הגיע לקרבת בית, כשבאותה שעה יצא הנפגע רכוב על אופניו מבין שתי מכוניות חונות אל הכביש. בשלב זה פגעה משאיתו של המערער באופניים, הנפגע נפל על הכביש ונגרמו לו חבלות קשות שכללו: אובדן ראייה בעין ימין וקרעים עמוקים בראש. צוין, כי המערער לא היה אשם בקרות התאונה.

הנפגע הוטל על הכביש כשהוא מחוסר הכרה ומדמם, ולאחר שמיעת ראיות נקבע, כי לאחר התאונה המשיך המערער בנסיעה ועצר את משאיתו בקרבת מקום. בהמשך, ניגש אל הנפגע והבחין בו כשהוא שוכב על הכביש וחבול בכל חלקי גופו. בשלב זה המערער שמע דברים שנאמרו על-ידי אנשים, אשר הגיעו למקום התאונה, באשר לצורך להזעיק את מד"א, ואף הניח כי כך יעשה, אך הוא לא המתין להתקשרות אל גורמי ההצלה, ועזב את המקום. המערער חזר אל המשאית ונהג בה כ- 600 מטר, עד שהחנה אותה בחניית עפר בקרבת מקום. לאחר מכן הלך ברגל לביתו, בשלב כלשהו הודיע למעסיקו על היותו מעורב בתאונה, ובסיוע המעסיק הסגיר עצמו למשטרה.

נקבע מתחם ענישה שנע בין 12 ל- 48 חודשי מאסר בפועל לעבירה של הפקרה ללא עבירות נלוות. על המערער, אדם נעדר עבר פלילי, אך לחובתו 19 הרשעות בעבירות תעבורה קלות, הושת עונש של 15 חודשי מאסר בפועל.

הערעור על חומרת העונש נדחה, וצוין, כי בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה על חלופותיה השונות, קיים מנעד רחב למדי של מתחמי ענישה, בהתאם לנסיבות העבירה ולנסיבותיו של העושה (פסקה 11 לפסק-דין של כב' השופט שהם).

15. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים דומים וקלים יותר, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני מאמצת את מתחם העונש ההולם שהוצע על-ידי התביעה, וקובעת כי הוא נע בטווח שבין 24 - 48 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילה בפועל של רישיון הנהיגה בת 5 - 10 שנים ופיצוי לנפגע

העבירה.

16. בעניינו של הנאשם נטען על ידי ההגנה, כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות - גם אם באמצעות חריגה מהמתחם מטעמי שיקום. לא מצאתי כל בסיס לחרוג ממתחם העונש ההולם. גם אם התסקיר מעלה שקיים סיכוי לשיקומו של הנאשם, הרי שהוא מצוי עוד בתחילת הדרך הטיפולית, וממילא נסיבות ביצוע העבירות אינן מאפשרות חריגה מהמתחם כמבוקש.

17. חרף האמור, יש מקום לזקוף לטובתו של הנאשם את שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן לאחר תקופת מעצרו, שאיפשרה לו התארגנות ראשונית ובחינה של התנהלותו הבעייתית. במהלך הקשר עם שירות המבחן עלה, כי הוא מביע אמפתיה לנפגע העבירה, וחווה בושה וצער ומכיר בפגם המוסרי שבמעשיו.

הנאשם, שהוא אדם צעיר, נעדר עבר פלילי, נטל אחריות מלאה על מעשיו עוד במהלך חקירתו וכן בבית-המשפט, והביע חרטה עמוקה עליהם בדברים שהשמיע. הוא נישא לאחרונה, לאחר ששהה במעצר במשך כחודש ומאז שוהה בתנאים מגבילים.

עוד יש לקחת בחשבון את הערכת שירות המבחן לפיה, על רקע מצבו הרגשי המורכב של הנאשם סביב ההליך המשפטי וחששו משהייה בכלא עם עבריינים, מאסר בפועל יביא לנסיגה במצבו הנפשי והרגשי ויקטין את סיכויי שיקומו.

18. לאחר ששקלתי את מלוא השיקולים הכרעתי היא, כי יש להעמיד את עונש המאסר בפועל מעט מעל הרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע, לצד פסילה ממשית ופיצוי כספי הולם לנפגע, י.

19. לאור כל האמור לעיל, גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו: 4.11.15 - 2.12.15;

פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רשיון נהיגה למשך 7 שנים מיום שחרורו ממאסר, בניכוי התקופה מיום 4.11.15 ועד להתייצבותו לריצוי מאסרו;

מורה על תשלום פיצוי על סך ₪30,000 לי עורקבי עד ליום 1.8.17. ב"כ המאשימה אותו בדבר הפיצוי שנפסק, וימסור פרטיו למזכירות בית-המשפט תוך 14 ימים.

אינני מטילה על הנאשם מאסר על תנאי, כמצוות המחוקק בסעיף 64א(ד) לפקודת התעבורה.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים ביום 7.3.17 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר-דין זה.

על ב"כ הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

התנאים הכספיים שהופקדו בתיקי המעצר הקשורים והתנאים המגבילים יעמדו בתוקפם עד להתייצבות הנאשם לריצוי עונשו.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ז, 07 פברואר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.